

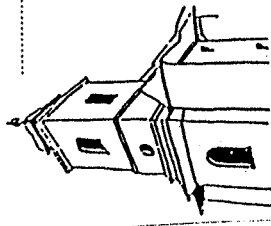
Promluva

K začátku školního roku si poslechněte vyprávění jedné babičky, jejíž dcera se provdala do Švédska. Když se vrátila z návštěvy u dcery, vypravovala, že se ve Švédsku považuje za trestný čin, kdyby někdo uhodil sebeděné i své vlastní dítě. A děti jsou poučovány ve škole, aby v takovém případě oznámily takové počínání rodičům. Mají k tomu i tabulky s telefonními čísly, aby věděly, kam zavolat.

Česká babička měla vždy na své děti „pádnou ruku“, samozřejmě spravedlivě a s mírou. A tak dcera si i do Švédska odnesla mamčin způsob účinného trestu. Školáček Olaf přišel ze školy domů a jeho nová, velmi drahá bunda byla k nepoznání: bláto, na několika místech roztrhaná. Pochopitelně maminka zvýšila hlas a „pádná ruka“ doprovodila domlouvání. Školáček se ihned rozběhl ke své školní brašně, vytáhl tabulku s telefonním číslem s tím, že bude telefonovat, aby si pro maminku přijeli, že hoabila...

V té chvíli zasáhla přítomná česká babička. Řekla mu klidně: „Tak dobře, zavolej. A vezmi si s sebou, co máš tady doma nejraději, protože sem se už nevrátíš, když máš tak zlou mamku. Ji zavou, ta budeš v dětském domově, tam ti bude lépe!“ Olaf zaváhal. Objevily se slzičky. Vrhl se „zlé mámě“ do náruče. Přiznal, že ví, že bundu neměl zničit, že se neměl prát, že bez maminky, bez domova nechce být za nic na světě! Ví, že si potřebování zasloužil... Smlíření bylo dokonalé. A patně s následkem na celý život: s vědomím, že mlující ruka musí někdy trestat. Pro dobro mlíovaného.

A tak: je to na vás, mládeži: raději po dobrém, než po zlém.

Informace

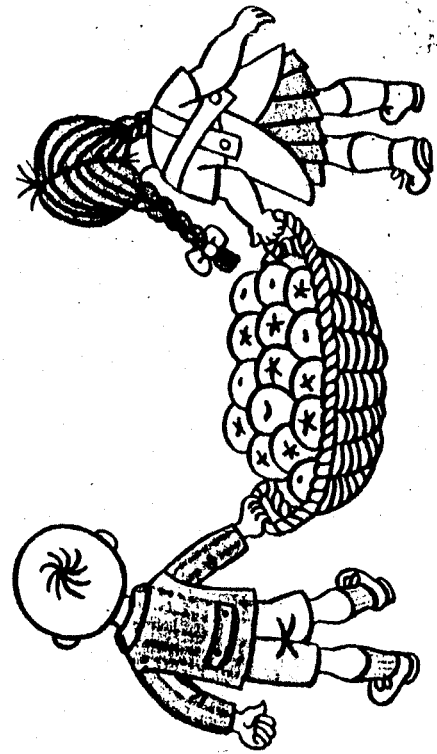
Tábor v Hamrech. Letos už po druhé se konal letní tábor pro fryšavské děti. Počasí se nám vyvedlo a my jsme toho plně využili. Každý den jsme chodili do lesa nebo na louku a hráli jsme nejrůznější hry. Jeden den jsme se vypravili do Muzea knihy. Paní průvodkyně byla hodná, nezdržovala nás dlouhými výklady, ale přesto jsme se toho moc dozvěděli. To, co jsme si zapamatovali, jsme upotřebili ve večerní soutěži. Největší zážitek však máme z hrůzostrašné noční stezky odvahy, která byla opravdu jen pro silné nervy. Hned za prvním rohem se ozýval klapot dřeváků, na rampě stál smrták s kosou, z křovi se vytrasila ruka a chývala nás za nohu u stromu s papírem, na který jsme se měli podepsat, stál mužák podobný snad vodníkovi. Všichni jsme ale stezku zdárně prošli. Poslední den jsme hledali poklad, který byl zakopán u nedalekého lesa. Asi po půl hodině hledání jsme ze země vyrážili starou truhlu a po jejím otevření jsme se dočetli, že nám ji zanechal sám velký hrabě Kolovrat Hamerský. O poklad jsme se spravedlivě rozdělili. Večer jsme pálii poslední táborák, opékali buřty, zpívali a v neděli jsme odjížděli domů. Příští rok pojedeme zase.

MIATOUIŠ

fryšavský farní občasník

8 1995

Do nového školního roku Vám hodně úspěchů ve škole a hlavně klid a pohodu ve vašich domovech přeje

farní společenství.

Je peklo?

1. Prvč ode mne - neznám vás!

„Prvč ode mne vy všichni, kdo jste páchali bezpráví!“ Hrozná slova! - Z úst Pána Ježíše jsme zvykli na opácná: „Pojďte ke mně všichni, kdo pracujete a jste obtíženi!“ Komu říká Pán Ježíš: „Jděte prvč, neznám vás!“

My zde s Pánem Ježíšem také jíme a pьем, i nás tu učí. Může být zavřen i někdo z nás, člen církve? Na tu otázku je odpověď jasná: Nikdo nepřijde do nebe proto, že je příslušníkem nějaké církve, bez vlastního přičinění - nebo proti své vůli.

Proto se nejprve ptáme všeobecně: Bude vůbec někdo navěky zavřen?

2. Je peklo?

Nebe a peklo bývají často jmenovány jedním dechem, ač jsou to zcela rozdílné představy. Nebe je něco, co Bůh dává člověku, zatímco peklo je hrozný výsledek člověka. Nebe je společenství mnohých s Bohem, zatímco peklo je osamělost, být na vlastní pěst.

Pán Ježíš věděl, co za vynález je člověkovu peklo za živa. Ne peklo pohádkové, ne burléskní peklo Dantova, ale peklo, které se zahryzlo do duše člověka: peklo vášnivě zloby, která nutí škodit, ubližovat, ničit. Peklo smutku, který vrhá člověka do otroctví alkoholu nebo tablet. Peklo deprese, která vede k stále hlubší izolaci až po sebevraždu. Peklo nucené společenosti zlych lidských vlců, kteří se vzájemně napadají a vztekale kousou.

Protože pán Ježíš znal toto lidské peklo, šel člověku nabídnout záchranu.

Ale to je zatím stále řeč o pekle zde, za lidského života! Je však také peklo věčné?

Bůh je nesvobůl a přece je - člověk si je tvoří sám. Mnozí odmítají jeho existenci. Argumentují tím, že věčný trest za chvilkovou slabost neodpovídá boží spravedlnosti, ani lásce. - V tom mají pravdu - ono to také s peklím tak není. Bůh neodsuzuje k věčným trestům za chvilkovou slabost člověka. Ale člověk se může odvrátit od Boha sám. Peklo je odmítnutí Boží lásky, odmítnutí společenství hodných svatých, odmítnutí Kristova výkupného kříže, odmítnutí všeho a natrvalo: „Nikomu a ničemu nevěřím, já si stačím sám!“

Pán Ježíš o pekle mluvil a počítal s možností, že člověk může navěky ztroskotat.

3. Je někdo v pekle?

Když to tak posloucháš, jistě ti napadlo: Ale je vůbec někdo tak hloupý, zlý, zavřít zatvrzelý, aby až do posledního okamžiku života odmítal Boha? Je někdo v pekle?

Tohle vrtalo hlavou už Ježíšovým současníkům. V evangeliu čteme, jak kdosi přišel k Ježíšovi a ptal se ho: „Pane, je málo těch, co budou spaseni?“ - Odpověď Pána Ježíše je nepřítimá: „Snažte se vejít úzkými dveřmi! Neboť, pravím vám, mnozí se budou pokoušet, ale nedokážou to.“

Výrok Ježíšův o úzké bráně, která vede ke spásce, musíme brát spíš jako výzvu, abychom počítali s obtížemi, s namáhavostí dobré cesty a spolupracovali s Boží milostí, - než jako informaci, kolik lidí přijde do pekla. Podobně s o dělnících hodiny dvanácté, odpuštěním lotru po pravici, dokládá Pán Ježíš, že do posledního okamžiku života je možná záchrana, náprava. Je jisté, že žádný člověk nebyl stvořen pro peklo.

Je třeba o tom mluvit, aby někdo neprožil svůj život jako ustrašený uzlíček plný komplexů viny a malomyslnosti.

Zavřeni působí jen a jen „smrtebný“ hrách, to jest totální odvrácení od Boha až do posledního dechu. Já myslím, že jen málo lidí takhle dopadne. Častější jsou jistě „těžké“ hráchy, které dávají

živou falešný směr, i když ještě neznamenají radikální odvrácení od Boha. Raná církev nepovažovala za smrtebný hrách to, co pozdější morální teologie označila za těžký hrách. Člověku asi nebude nikdy snadné vést přesnou hranici, kde končí těžký hrách a začíná smrtebný, a proto je dobře, že konečný soud o tom je v ruce Boží.

V celém Novém zákoně se mluví jen o jedním člověku jako o „řfůži zavřeni“. Ale ani tu není jisté, jestli je Jiáš opravdu zavřen. Vždyť slova soudí: „Lépe, kdyby se nebyl narodil.“ - říká Pán Ježíš ještě za jeho života, a po nich se ještě pokouší Jiáš zachránit. Oslouvá ho, aby se rozpomenul, našel, napravil: „Jiáš, políbením zrazuješ Syna člověka?“

Svatý Pavel píše svým milovaným Filipánům: „S bázní a třesením uslujte o svou spásu.“ Po předchozích úvahách už víme, čeho se máme bát: Boha ne. Vlastní zatvrzelost ve zlé. Bůh chce, aby nikdo nezahynul, aby se všichni obrátili (2 Petr 3,9). Ježíš prolil svou krev „za nás a za všechny lidi“. Slibil: „Až budu povýšen od země, potáhnú všechny k sobě.“

Boží vůle je tedy jasná, ale nejistota mého, tvého, našeho osobního rozhodnutí a tím také osudu zůstává až do konce života. Je to spastelná nejistota, pokud je nám stálým podněcovatelem ve snaze o dobro. A v tom je také odpověď na poslední otázku.

4. Dojde spásy každému, kdo je v církvi?

Odpověď už známe: Bůh to chce. Ježíš už zaplatil výkupnou cenu za spásu všech. Ale automaticky to nebude. Jako kdokoli jiný si musíme i my nebe zasloužit.

Co z toho tedy máme, že jsme v církvi? Když se může dostat do nebe stejně zločinec, který línje v posledním okamžiku života - viz lotr po pravici - jako křesťan, který si nebe po celý život v potu tváře vysluhuje, co z toho máme, že jsme v církvi?

Zní to zdlánlivě logicky, ale je to ptaní dětské. To „vystuhování nebe v potu tváře“ ukazuje spíš na pohana, který neví nic o křesťanské cestě životem.

Křesťanova výhoda je v tom, že při posledním rozhodování - při umírání - snadněji se rozhoduje pro Boha věřící člověk, který se k Bohu po celý život s vírou, nadějí a láskou obracel, než člověk, který po celý život Boha odmítal. Ani takovému člověku nechybí možnost obrácení v posledním okamžiku, ale bude k tomu potřeba jisté nadhidského úsilí.

Proto se musíme snažit už teď, v přítomnosti být tím, čím chceme být v budoucnosti: „Jaký život, taková smrt“ - říká přisloví. Už teď vytvářte ničit peklo v sobě, kolem sebe. Nedělat nikomu život peklím. Učít se žít jako nebešťané. Slovo Boží nás v tom každou neděli vede, doškoluje.

5. Pojistka proti pekle

Nejistota tedy zůstane součástí naší existence po celý náš život. Nikdo není prohlášen za svatého, dokud žije.

Lidé se proti nejistotám pojistí: proti nemoci, úrazu, havárii, požáru, ba kdosi se pojistí i proti tomu, že by nemohl platit pojistky.

Lze se pojistit i proti konečné, věčné katastrofě? Svým způsobem ano. Můžeme se pojistit tím, že se už teď učíme žít, jak by se nám líbilo žít navěky. Že jednáme s jinými tak, jak chceme, aby se s námi jednalo navěky.

Sřínme si nakonec dnešní úvahu do tří vět:

1. Nikdo nemůže vyloučit, že jeho život neztroskotá navěky smrtebným a konečným odvrácením od Boha.

2. Zapomínání na peklo dělá hříšáky.

3. Uvěření v peklo dělá nebešťany.

Pojďme se přihlásit mezi budovatele nebes.